

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Ing. Martiny Lacinové a soudců JUDr. Ivety Jiříkové a Mgr. Jana Jursíka ve věci

žalobkyně: **Římskokatolická farnost - prelatura Český Krumlov**, IČ 42396565,
se sídlem Horní 156, 381 01 Český Krumlov, Vnitřní Město,
zastoupená advokátem JUDr. Jakubem Křížem Ph.D.,
se sídlem Thákurova 676/3, 160 00 Praha 6,

proti
žalovanému: **Lesy České republiky, s.p.**, IČO 42196451,
se sídlem Přemyslova 1106/19, 500 08 Hradec Králové - Nový Hradec
Králové,

o nahrazení projevu vůle, o odvolání žalobkyně proti rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 20.4.2023, č.j. 12 C 107/2017-409,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně **se potvrzuje**.
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 900 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Okresní soud v Českých Budějovicích (soud prvního stupně) napadeným rozsudkem (v pořadí druhým) zamítl žalobu o nahrazení projevu vůle žalovaného uzavřít se žalobkyní dohodu o vydání pozemku parc. č. [REDACTED] v k.ú. [REDACTED] (výrok I.) a žalobkyni uložil povinnost zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení ve výši 56 460,70 Kč (výrok II.).
2. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala na žalovaném vydání předmětného pozemku v režimu ust. § 10 odst. 4 zákona č. 428/2012 Sb., o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi s odůvodněním, že je oprávněnou osobou ve smyslu ust. § 3 písm. b) tohoto zákona a předmětný pozemek byl právní předchůdkyni odejmut postupem dle zákona č. 142/1947 Sb., o revizi první pozemkové reformy, tedy byl předmětem majetkové křivky ve smyslu § 5 zákona o majetkovém vyrovnání s církvemi. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil, namítal, že je naplněna překážka vydání majetku podle § 8 odst. 1 písm. h) zákona č. 428/2012 Sb., neboť předmětný pozemek byl konfiskován podle dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb., a to na základě vyhlášky Okresní správní komise v Kaplici ze dne 18.10.1945. Nejsou naplněny základní zákonné podmínky pro vydání majetku dle citovaného zákona, neboť žalobkyně není oprávněnou osobou ve smyslu ust. § 3 tohoto zákona, není splněna podmínka majetkové křivdy podle § 5 tohoto zákona a je naplněna překážka vydání dle § 8 odst. 1 písm. h) tohoto zákona.
3. Soud prvního stupně rozhodl ve věci rozsudkem ze dne 10.8.2021, č.j. 12 C 107/2017-189, jímž žalobě vyhověl a nahradil projev vůle žalovaného uzavřít se žalobkyní dohodu v tam uvedeném znění o vydání předmětného pozemku. K odvolání žalovaného byl tento rozsudek potvrzen rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 6.1.2022, č.j. 19 Co 1263/2021-317. Na základě dovolání žalovaného byla obě tato rozhodnutí zrušena rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 4.10.2022, č.j. 28 Cdo 2497/2022-369 a věc byla vrácena Okresnímu soudu v Českých Budějovicích k dalšímu řízení.
4. Soud prvního stupně po provedeném dokazování vyšel ze zjištění, že žalobkyně je na základě rozhodnutí o sloučení církevních právnických osob ze dne 26.5.2003 právní nástupkyní církevní právnické osoby označené jako „Erzdechantei in Krumau“, která byla původním vlastníkem předmětného pozemku. Pokud jde o postup žalobkyně při uplatnění restitučního nároku, postup žalovaného, identifikaci parcely katastru nemovitostí a původní parcely pozemkového katastru, pak tyto skutečnosti byly mezi účastníky nesporné a vyplynuly rovněž z provedených listinných důkazů. Z vyhlášky Okresní správní komise v Kaplici ze dne 18.10.1945 soud zjistil, že podle § 1 odst. 1 dekretu prezidenta republiky ze dne 20.7.1945 č. 12 Sb., o konfiskaci a urychleném rozdělení zemědělského majetku Němců, Maďarů, jakož i zrádců a nepřátel českého a slovenského národa za osoby německé – maďarské národnosti v obci Ličov označila Okresní správní komise v Kaplici pod běžným číslem 69 v kolonce „jméno a příjmení“ Děkanství a v kolonce „byt (přesná adresa)“ Krumlov. Tato konfiskační vyhláška je opatřena razítkem Místní správní komise Ličov a Okresní správní komise v Kaplici spolu se dvěma vlastnoručními podpisy, byla vyvěšena dne 1.11.1946 a sejmuta dne 16.11.1946. Rozhodnutím Ministerstva zemědělství v Praze ze dne 19.3.1948, č.j. 7012/48-9/R-12 bylo rozhodnuto o revizi první pozemkové reformy ve vztahu k Prelatuře v Českém Krumlově podle zákona č. 142/1947 Sb., nemovitosti tímto rozhodnutím byly označeny za zabrané a vyvlastněné. Dopisem Ministerstva zemědělství v Praze ze dne 14.4.1948 byla dána výpověď z hospodaření na nemovitostech Prelatuře v Českém Krumlově a přidělovou listinou ze dne 23.7.1949 Ministerstvo zemědělství rozhodlo o přidělu pozemků Prelatury státnímu podniku určenému k hospodaření na nich.
5. Zjištěný skutkový stav soud prvního stupně právně posoudil podle § 3 písm. b) zákona č. 428/2012 Sb. ve vztahu k oprávněné osobě, podle § 4 písm. b) téhož zákona pokud jde o povinnou osobu Lesy České republiky s.p., ve vztahu k majetkové křivdě podle § 5 písm. a) citovaného zákona a dle § 8 odst. 1 písm. b) a § 10 odst. 4 téhož zákona. Soud prvního stupně dospěl k závěru, že žalobkyně není ve smyslu § 10 odst. 4 zákona osobou aktivně legitimovanou domáhat se nahrazení projevu vůle povinné osoby, neboť v řízení nebylo prokázáno, že k odnětí předmětného pozemku právní předchůdkyni žalobkyně došlo bez náhrady v rozhodném období podle zákona č. 142/1947 Sb.

Konfiskace majetku právní předchůdkyně žalobkyně byla provedena na základě dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. ještě před rozhodným obdobím (ve smyslu § 1 zákona č. 428/2012 Sb. jdoucím od 25.2.1948 do 1.1.1990). Přestože v řízení byly provedeny důkazy svědčící o postupu státu podle zákona č. 142/1947 Sb. vůči majetku právní předchůdkyně žalobkyně, nelze dle soudu prvního stupně dospět k závěru, že ke konfiskaci majetku nedošlo dle vyhlášky Okresní správní komise v Kaplici ze dne 18.10.1945 z důvodu, že vyhláška nebyla provedena. Závěry vyslovené v závěrech Ústavního soudu ze dne 25.1.2021 sp. zn. II. ÚS 1920/20 a ze dne 23.3.2021 sp. zn. I. ÚS 1975/20 nelze aplikovat obecně, ale pouze na případy, kdy jsou naplněny podmínky pro takový postup, který stanovil Ústavní soud. S ohledem na zjištěný skutkový stav nelze dospět k závěru, že by v projednávané věci bylo namíste hodnotit, zda předmětný pozemek, který je předmětem uplatněného restitučního nároku, byl také „účinně konfiskován“, neboť zjištěné skutkové okolnosti nelze považovat za výjimečné. Soud prvního stupně odkazuje na stanovisko Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS – st. 21/05 ze dne 1.11.2005, kde Ústavní soud dovodil, že skutečnosti nastalé před 25.2.1948 a jejich právní následky jsou dokonány skutečnostmi. Tvrzení o vadách v konfiskačním řízení vydaného rozhodnutí samo o sobě není s to účinky konfiskace zpochybnit, neboť právním titulem přechodu vlastnického práva zde není tento správní akt, nýbrž dekret samotný (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14.12.2017 sp. zn. 28 Cdo 5581/2015). Účinky dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. nastaly dnem jeho vyhlášení, když pro tyto účinky postačovalo, byl-li vlastník konfiskovaných nemovitostí „kategorizován“. Účinky přechodu konfiskovaného majetku ex lege nastaly i tam, kde rozhodnutí nebyla ve vztahu k určitému majetku vydána nebo nebyla zapsána v pozemkové knize. Soud prvního stupně odkazuje rovněž na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 6.9.2022, sp. zn. I. ÚS 3401/21, kterým bylo aprobováno usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 12.10.2021, sp. zn. 28 Cdo 2522/2021 ve vztahu k v něm vysloveným závěrům o účincích konfiskace majetku dle poválečných dekretů prezidenta republiky. Jestliže vlastnictví předmětného pozemku nabyt stát již před počátkem běhu rozhodného období, pak následně správní akty vydané podle zákona č. 142/1947 Sb. nevyvolávají právní účinky, neboť předmětný pozemek přešel do vlastnictví státu již před jejich vydáním. Soud prvního stupně uzavřel, že žalobkyně není osobou aktivně legitimovanou domáhat se nahrazení projevu vůle žalovaného ve smyslu § 10 odst. 4 zákona o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi, neboť v řízení bylo prokázáno, že účinky konfiskace majetku nastaly před rozhodným obdobím od 25.2.1948 do 1.1.1990. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 142 odst. 1 o.s.ř. a zcela úspěšnému žalovanému přiznal právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení.

6. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně odvolání z důvodů dle § 205 odst. 2 písm. g), c) a e) o.s.ř. Soud prvního stupně žalobu zamítl s poukazem na konfiskaci předmětného pozemku postupem podle dekretu č. 12/1945 Sb. a konstatoval nedostatek aktivní legitimace žalobkyně. Žalobkyně připomíná, že Ústavní soud nálezem ze dne 25.1.2021, sp. zn. II. ÚS 1920/20 vyhověl její ústavní stížnosti a zrušil jako protiústavní rozhodnutí obecných soudů vydaná za totožných okolností jako ve zde řešeném případě. Dovodil, že vyhláška Okresní správní komise v Kaplici ze dne 18.10.1945 o konfiskaci majetku podle dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. nebyla vůči žalobkyni provedena. Oproti tomu proběhl v celé šíři postup podle zákona č. 142/1947 Sb. o revizi první pozemkové reformy. Závěr vyjádřený v nálezu sp. zn. II. ÚS 1920/20 Ústavní soud potvrdil také v nálezu sp. zn. I. ÚS 1975/20, III. ÚS 361/21 a I. ÚS 3918/19. Tyto nálezy neodporují staršímu stanovisku pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS-st. 21/05. Soud prvního stupně přejímá konstatování Nejvyššího soudu z rozsudku sp. zn. 28 Cdo 2497/2022, který vyložil nálezu sp. zn. I. ÚS 1920/20 jako individuální rozhodnutí vydané v kontextu konkrétního řízení, jež se od zde projednávané věci odlišuje. Žalobkyně poukazuje na skutečnost, že každý pozemek vedený na knihovni vložce č. 766 zemských desek, který je jmenován v soupisu dle zákona č. 142/1947 Sb., sdílí totožný osud při posuzování důsledků konfiskace na základě dekretu č. 12/1945 Sb. a revize první pozemkové reformy dle zákona č. 142/1947 Sb. Sdílí tedy totožné hodnocení, zda se jednalo o původní majetek právního předchůdce žalobkyně stížený majetkovou křivdou dle zákona č.

428/2012 Sb. Žalobkyně je pobouřena tím, že soud prvního stupně v napadeném rozsudku pro účely posouzení její aktivní legitimace fiktivně konstruuje existenci odlišných skutkových okolností mezi zde řešenou věcí a případem z nálezu sp. zn. I. ÚS 1920/20. Domnělé odlišnosti však nespécifikuje. Dle žalobkyně ve zde projednávaném případě musí být nutně naplněny okolnosti opodstatňující hodnocení účinného provedení konfiskace, stejně jako byly zjevně naplněny v nálezu sp. zn. I. ÚS 1920/20. Napadený rozsudek je z uvedených důvodů zjevně nesprávný a trpí závažnou vadou. Žalobkyně nesouhlasí ani se závěrem soudu prvního stupně, že na základě ust. § 1 odst. 1 dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. mohlo dojít ke konfiskaci předmětného pozemku. Vyhlášku Okresní správní komise v Kaplici ze dne 18.10.1945 pro obec Ličov č.j. 120 je třeba pokládat za nicotnou z důvodu jejího vydání absolutně věcně nepřislušným orgánem. Není totiž pochyb o tom, že se konfiskace podle § 1 odst. 1 písm. a) dekretu č. 12/1945 mohla týkat výhradně fyzických osob, nikoliv osob právnických, mezi něž patřil i právní předchůdce žalobkyně. I kdyby měl právní předchůdce žalobkyně hypoteticky pod ust. § 1 odst. 1 písm. b) a c) dekretu spadat, věcně příslušným orgánem pro vydání konfiskačního správního aktu, jímž by bylo rozhodnuto, že se jeho majetek konfiskuje, byl přímo ze zákona zemský národní výbor. Správní akt vydaný absolutně věcně nepřislušným správním orgánem je nicotný. Předmětná vyhláška Okresní správní komise v Kaplici ze dne 18.10.1945 je vůči právnímu předchůdci žalobkyně nicotná a nebyla schopna jej řádně označit a přivodit konfiskaci jeho majetku podle dekretu č. 12/1945. Žalobkyně napadá také výrok II. rozsudku o náhradě nákladů řízení a pokládá jej za projev nesprávného právního posouzení. Poukazuje na skutečnost, že náhrada nákladů řízení zahrnuje mimo jiné soudní poplatky z odvolání a dovolání v celkové výši 16 000 Kč. Přenáší tak na žalobkyni poplatkovou povinnost, ačkoliv žalobkyně jako oprávněná osoba je od soudních poplatků osvobozena. Žalobkyně rovněž nesouhlasí s tvrzením soudu, že ačkoliv žalovaný disponuje vlastním právním oddělením, bylo jeho zastoupení advokátem pro část průběhu řízení účelné a přiznává se mu proto náhrada nákladů řízení podle vyhl. č. 177/1996 Sb. Žalobkyně proto navrhl, aby odvolací soud žalobě vyhověl, nahradil projev vůle žalovaného tak, že se předmětný pozemek vydává žalobkyni, případně, aby napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání.

7. Žalovaný k odvolání žalobkyně uvedl, že se ztotožňuje s právními závěry soudu prvního stupně. Odvolání žalobkyně směřuje k výkladu judikatury Ústavního soudu a upřesnění kritérií pro vydání majetku dle zákona o majetkovém vyrovnání s církvemi a odkazuje na nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1920/20, I. ÚS 1975/20, III. ÚS 361/21 a I. ÚS 3918/19. Žalovaný naopak odkazuje na usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 337/22 ze dne 24.5.2022 týkající se obdobné kauzy, stejných účastníků řízení a stejné skutkové a právní problematiky, v němž Ústavní soud ústavní stížnost odmítá a konstatuje, že není důvod pro odchylku závěru, že právním důvodem konfiskace majetku dle dekretu č. 12/1945 Sb. byl dekret samotný, tudíž ke konfiskaci docházelo k datu jeho účinnosti („s okamžitou platností“ - § 1 odst. 1), k němuž se konfiskované věci staly majetkem státu, tudíž následné konfiskační rozhodnutí mělo jen deklaratorní charakter. Z toho plynou i další závěry, například nemožnost zpochybnění účinku konfiskace tvrzením o vadách či nedůvodnosti požadavku o faktickém převzetí konfiskovaného majetku státem představujícím uskutečnění konfiskační vyhlášky či účinnost konfiskace. V nyní posuzované věci předmětný konfiskační akt – vyhláška Okresní správní komise v Kaplici ze dne 18.10.1945 byl vydán před restituci stěžním rozhodným obdobím trvající od 25.2.1948 do 1.1.1990. Nelze proto dopad vyhlášky ani její věcnou nesprávnost a souladnost s tehdy platnými předpisy v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu a Ústavního soudu zkoumat, soudy nemohou přezkoumávat ani správnost státních orgánů v řízeních proběhlých před 25.2.1948, jež vedla k vydání správního aktu. Zásadní otázkou byl okamžik přechodu vlastnického práva k nemovitostem na stát. V souladu s judikaturou Ústavního soudu soud prvního stupně posoudil vyhlášku jako deklaratorní akt, jehož dostatečnou náležitostí je kategorizace osoby podléhající dekretu, vyhláška nemusela obsahovat výčet jednotlivých nemovitostí. Podrobně a srozumitelně byl soudem prvního stupně odůvodněn také závěr, že následný postup podle zákona č. 142/1947 Sb. ničeho nemění na konfiskaci nemovitosti ex lege

podle dekretu, a to ke dni 23.6.1945. Žalovaný má za to, že žalobkyně nesplňuje zákonné podmínky stanovené zákonem č. 428/2012 Sb. pro oprávněné osoby a nemá nárok na vydání majetku podle tohoto zákona, protože svůj majetek pozbyla konfiskací podle dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. před rozhodným obdobím a současně je naplněna překážka vydání majetku dle § 8 odst. 1 písm. h) citovaného zákona. Navrhla proto, aby odvolací soud napadený rozsudek jako věcně správný potvrdil a uložil žalobkyni povinnost nahradit žalovanému náklady odvolacího řízení.

8. Krajský soud v Českých Budějovicích (odvolací soud) po zjištění, že odvolání žalobkyně bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou a je přípustné, přezkoumal napadený rozsudek soudu prvního stupně podle § 212 a § 212a o.s.ř. a dospěl k závěru, že odvolání žalobkyně není důvodné.
9. Podle § 1 zákona č. 428/2012 Sb. tento zákon upravuje zmírnění některých majetkových křivd, které byly spáchány komunistickým režimem církvím a náboženským společenstvem, které jsou ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona státem registrovanými církvemi a náboženskými společenstvími podle jiného právního předpisu (dále jen „registrované církve a náboženské společnosti“), v období od 25.2.1948 do 1.1.1990 (dále jen „rozhodné období“) a vypořádání majetkových vztahů mezi státem a registrovanými církvemi a náboženskými společenstvími.
10. Podle § 3 písm. b) zákona č. 428/2012 Sb. je oprávněnou osobou právnická osoba zřízená nebo založená jako součást registrované církve a náboženské společnosti za podmínky, že v rozhodném období utrpěla tato osoba nebo její právní předchůdce majetkovou křivdu v důsledku některé ze skutečností uvedené v § 5.
11. Podle § 8 odst. 1 písm. h) zákona č. 428/2012 Sb. věc nelze vydat v případě, že se jedná o věc konfiskovanou na základě dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb., o konfiskaci a urychleném rozdělení zemědělského majetku Němců, Maďarů, jakož i zrádců a nepřátel českého a slovenského národa, nebo dekretu prezidenta republiky č. 108/1945 Sb., o konfiskaci nepřátelského majetku a Fondch národní obnovy.
12. Po skutkové stránce odvolací soud vychází ze skutkových závěrů soudu prvního stupně, neboť jeho skutková zjištění vyplývají z provedených důkazů, které hodnotil v souladu s § 132 o.s.ř. jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti. Skutkový stav byl soudem prvního stupně zjištěn řádně a v rozsahu dostatečném pro rozhodnutí soudu o podané žalobě. Odvolací soud proto v plném rozsahu odkazuje na skutková zjištění uvedená v odůvodnění napadeného rozsudku v odstavcích 6. – 16. Odvolací soud proto stejně jako soud prvního stupně vychází ze zjištění, že právní předchůdkyně žalobkyně (Erzdechantei in Krumau) byla ve vyhláše Okresní správní komise v Kaplici ze dne 18.10.1945 označena jako osoba, jejíž majetek, a tudíž i předmětný pozemek, podléhá konfiskaci podle § 1 odst. 1 dekretu č. 12/1945 Sb. Tato konfiskační vyhláška je opatřena razítky Místní správní komise Ličov a Okresní správní komise v Kaplici spolu se dvěma vlastnoručními podpisy, byla vyvěšena dne 1.11.1946 a sejmuta dne 16.11.1946. Také právní hodnocení věci soudem prvního stupně považuje odvolací soud za správné, hodnocení je v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu a Ústavního soudu a zejména s právními závěry uvedenými v zrušujícím rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 4.10.2022, č.j. 28 Cdo 2497/2022-369, kterým byla zrušena předchozí rozhodnutí soudu prvního stupně i soudu odvolacího v projednávané věci. Základním předpokladem zákona č. 428/2012 Sb. je mimo jiné ta okolnost, že k majetkové křivdě došlo v tzv. rozhodném období, tedy v období od 25.2.1948 do 1.1.1990. Soud prvního stupně v souladu s judikaturou Ústavního soudu i Nejvyššího soudu vychází ze závěru, že právním důvodem konfiskace majetku podle dekretu č. 12/1945 Sb. byl dekret samotný. Účinky dekretu nastaly dnem jeho vyhlášení (dnem 23.6.1945, k tomuto datu se předmětné nemovitosti staly majetkem Československého státu). Následné konfiskační rozhodnutí (výměr Okresního národního výboru, popřípadě okresní správní komise) mělo jen deklaratorní charakter. Pokud žalobkyně v odvolání namítá, že konfiskační vyhláška nebyla v daném případě vydána věcně příslušným správním orgánem a je z tohoto důvodu nicotná, pak soud prvního stupně správně

odkazuje na judikaturu Nejvyššího soudu a Ústavního soudu k otázce posuzování případných vad konfiskačního řízení. Konfiskace podle dekretu č. 12/1945 Sb. byla zákonným aktem, jež nelze posuzovat z hlediska vad, nicotnosti či věcné nesprávnosti na něj navazujících správních (deklaratorních) rozhodnutí, není-li to zákonem výslovně připuštěno. Judikatura současně dovodila, že ani případné vady konfiskačního rozhodnutí nelze v civilním soudním řízení přezkoumávat (srov. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 5581/2015, 28 Cdo 4218/2017 či 30 Cdo 1200/2014). Ústavní soud v usnesení ze dne 16.11.2001 sp. zn. IV. ÚS 266/21 s poukazem na stanovisko pléna ze dne 1.11.2005 sp. zn. Pl. ÚS-st. 21/05 uvedl, že není důvod odchýlit se od závěru, že právním důvodem konfiskace majetku podle dekretu č. 12/1945 Sb. byl dekret samotný. Ke konfiskaci majetku docházelo k datu jeho účinnosti, k němuž se konfiskované věci staly majetkem státu a následné konfiskační rozhodnutí mělo jen deklaratorní charakter. Z toho podle Ústavního soudu plynou i další závěry, především nemožnost zpochybnění účinků konfiskace tvrzením o vadách konfiskačního řízení, neomezení rozsahu konfiskace jen na některý majetek, či nedůvodnost požadavku o faktickém převzetí konfiskovaného majetku státem představujícím „uskutečnění konfiskační vyhlášky“ či „účinnost konfiskace“. Odvolací soud proto sdílí závěr soudu prvního stupně, že žalobkyně není osobou aktivně legitimovanou domáhat se nahrazení projevu vůle žalovaného ve smyslu § 10 odst. 4 zákona č. 428/2012 Sb., neboť ke konfiskaci majetku jako majetkové křivdě ve smyslu zákona došlo před rozhodným obdobím, tedy před 25.2.1948. Přestože v řízení bylo zjištěno, že následně v celé šíři proběhl postup podle zákona č. 142/1947 Sb., a to navíc v období po 25.2.1948, když Ministerstvo zemědělství označilo rozhodnutím ze dne 19.3.1948 předmětné nemovitosti za zabrané a vyvlastněné a následně dopisem ze dne 14.4.1948 dalo výpověď z hospodaření na nemovitostech Prelatury v Českém Krumlově a přidělovou listinou ze dne 23.7.1949 rozhodlo o přidělu pozemků Prelatury státnímu podniku určenému na hospodaření na těchto pozemcích, pak s ohledem na shora uvedenou argumentaci nemohly tyto následné správní akty vydané podle zákona č. 142/1947 Sb. vyvolat právní účinky, neboť předmětný pozemek přešel do vlastnictví státu již před jejich vydáním a stát tak „rozhodoval“ o majetku, jenž mu v té době již vlastnicky náležel a výkupu tudíž ani nepodléhal.

13. Pokud žalobkyně odkazuje v podaném odvolání na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1920/20, I. ÚS 1975/20 či III. ÚS 361/21 a I. ÚS 3918/19, pak dle odvolacího soudu nelze závěry těchto ústavních nálezů zobecňovat, když ve věci týčž účastníků při stejné skutkové a právní problematice Ústavní soud uvedl, že požadavek vyslovený v nálezech sp. zn. II. ÚS 1920/20 a I. ÚS 1975/20 náležitě zhodnotit, zda nemovitosti, jež jsou předmětem uplatněného restitučního nároku, byly také „účinně konfiskovány“, se uplatní pouze v případech, jež je možné vzhledem ke specifickým a individuálním skutkovým okolnostem považovat za výjimečné. Odvolací soud sdílí závěr soudu prvního stupně, že ze skutkových zjištění vyplývá, že se o takovou situaci, která by se vyznačovala specifickými a individuálními skutkovými okolnostmi, které by bylo možno považovat za výjimečné, v projednávané věci nejedná, a to již z toho důvodu, že konfiskační vyhláška Okresní správní komise v Kaplici ze dne 18.10.1945 nebyla před rozhodným obdobím zrušena jako protizákonná. K obdobným závěrům dospěl Nejvyššího soud v usnesení ze dne 21.4.2020 sp. zn. 28 Cdo 983/2020, ústavní stížnost proti němu podaná byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 2.2.2021 sp. zn. III. ÚS 185/20, obdobně rozhodl Ústavní soud usnesením ze dne 26.1.2021 sp. zn. IV. ÚS 1990/20 a IV. ÚS 337/22 ze dne 24.5.2022.
14. Odvolací důvody uplatněné žalobkyní nebyly dle odvolacího soudu naplněny a nebyly zjištěny ani žádné jiné vady, které by měly za následek nesprávné rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci.
Ze správné považuje odvolací soud i rozhodnutí o nákladech řízení, s jehož zdůvodněním se plně ztotožňuje. Ze všech shora uvedených důvodů odvolací soud napadený rozsudek soudu prvního stupně podle § 219 o.s.ř. jako věcně správný potvrdil.
15. Výrok o nákladech odvolacího řízení vyplývá z ust. § 224 odst. 1 o.s.ř. a § 142 odst. 1 o.s.ř. za situace, kdy žalobce nebyl v odvolacím řízení úspěšný. Je proto povinen nahradit žalovanému

náklady odvolacího řízení, které představuje náhrada nákladů nezastoupeného účastníka za tři úkony (příprava na jednání, jednání u odvolacího soudu, písemné vyjádření k odvolání) po 300 Kč dle vyhlášky č. 254/2015 Sb.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání podané do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR v Brně prostřednictvím Okresního soudu v Českých Budějovicích.

Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud (§ 239 o.s.ř.).

České Budějovice 10. srpna 2023

Mgr. Ing. Martina Lacinová v.r.
předsedkyně senátu